

Arrest

nr. 71 810 van 13 december 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. DE POURCQ, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. HUYGHE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers die volgens hun verklaringen België binnenkwamen op 7 september 2010, verklaren er zich op dezelfde dag vluchteling.

1.2. Op 30 september 2011 werden de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoekers werden gestuurd.

Dit zijn de bestreden beslissingen die luiden als volgt:

Aangaande B. E.:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma, geboren in Obilic en bezit u de Kosovaarse nationaliteit. Een dertiental jaar geleden huwde u op traditionele wijze met A. D. (O.V 6.682.895). Samen hebben jullie vijf kinderen. Toen de oorlog uitbrak in Kosovo vertrok u samen met uw partner naar Macedonië. U verloor op dit moment uw moeder, broers en zussen uit het oog. Sindsdien heeft u hen niet meer teruggezien. In Macedonië werden jullie geregistreerd als vluchteling. De eerste zes maanden verbleven jullie in Stenkovac, daarna werden jullie overgeplaatst naar Shuto Orizari. Aangezien jullie vluchtelingen waren in Macedonië werden jullie er anders aanzien en behandeld. Soms gooiden kinderen van Albanezen stenen naar jullie kinderen waarop jullie verplicht werden de situatie te beëindigen. U diende geen klacht in bij de politie in Macedonië aangezien u bang was en niet voor nog meer problemen wou zorgen. Na elf jaar verblijf in Macedonië kreeg u een brief dat u en uw gezin Macedonië dienden te verlaten. U keerde terug naar Obilic waar u zag dat jullie huis was afgebroken. Diezelfde dag nog ging u samen met een zekere R. naar Kosovo Polje alwaar u nog een vijftiental dagen heeft verbleven alvorens het land te verlaten. Op 4 september 2010 verliet u Kosovo. Op 7 september 2010 kwam u in België aan alwaar u dezelfde dag nog asiel heeft aangevraagd. U stelt niet naar Kosovo terug te kunnen omdat uw huis er vernield is en omdat u problemen vreest met Albanezen die u zouden verwijten Kosovo tijdens de oorlog verlaten te hebben en nu terug te komen om te profiteren. U legde geen documenten neer ter staving van uw identiteit en/of nationaliteit.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient te worden besloten dat ik u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers niet in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uit informatie in het bezit van het Commissariaat-generaal blijkt dat Kosovo op 17 februari 2008 zijn onafhankelijkheid uitriep. De meerderheid van de lidstaten van de Europese Unie, waaronder België, erkende de onafhankelijkheid onmiddellijk. De grondwet van de Republiek Kosovo, die op 15 juni 2008 van kracht werd, stipuleert dat alle burgers van de voormalige Federale Republiek Joegoslavië die op 1 januari 1998 hun vaste verblijfplaats in Kosovo hadden, los van de huidige verblijfplaats, aanspraak maken op het Kosovaarse staatsburgerschap. Artikels 28 en 29 van de staatsburgerschapswet regelen de status van degenen die als rechtmatige bewoners geregistreerd zijn (legal residents) en van de burgers van het voormalige Joegoslavië die op 1 januari 1998 hun vaste woonplaats in Kosovo hadden (habitually residing). Iedereen die de voorwaarden vervult, geldt automatisch als staatsburger van de Republiek Kosovo. Volgens artikel 28 I moet iedereen die als "habitual resident" volgens UNMIK Regulation Nr. 2000/13 in het register van de burgerlijke stand geregistreerd werd, als staatsburger van Kosovo beschouwd worden (shall be considered) en als zodanig in een staatsburgerschaftsregister opgenomen worden. Aangezien u zelf verklaarde dat u bij uw vertrek uit Kosovo bij het begin van het gewapende conflict in 1999 geregistreerd stond op een adres in Kosovo, dient ook u bijgevolg als Kosovaars staatsburger beschouwd te worden. Bijgevolg dient ook uw vrees ten opzichte van Kosovo beoordeeld te worden. U verklaarde Kosovo in 1999 te hebben verlaten omwille van de algemene oorlogssituatie. In 2010 keerde u nog éénmaal voor een vijftiental dagen terug naar Kosovo maar u durfde er niet buiten te komen aangezien u bang bent van de Albanezen. U vreest dat zij u bij een terugkeer naar Kosovo zullen verwijten dat u tijdens de oorlog bent gevluht en u terug komt om te profiteren van de rust waarvoor zij gevochten hebben (CGVS p. 7-9). Hierbij dient vooreerst te worden opgemerkt dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is na de missie bevestigd door een continue opvolging van de situatie in Kosovo. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie en erna met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal tevens blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt

beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. EULEX en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelijkten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Deze gesprekspartners staan nog steeds in contact met het Commissariaat-generaal. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2011 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten. Voor wat betreft het feit dat u in Kosovo geen woning meer heeft aangezien uw huis volledig vernield is (CGVS p. 9) dient te worden opgemerkt dat dit een probleem is van louter socio-economische aard, dat als dusdanig geen verband houdt met de criteria bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. Hier kan nog aan toegevoegd worden dat de informatie van het Commissariaat-generaal bevestigt dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet 2 herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Hoewel de implementatie van dergelijke plannen niet altijd even efficiënt verloopt onder meer door beperkte budgetten en door een gebrekkige communicatie tussen de verschillende Kosovaarse overheden die bij de uitwerking van de plannen betrokken zijn, blijkt uit de informatie tevens dat reeds meerdere kernaspecten ervan geconcretiseerd werden. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in

zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR, in zijn *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. 9 november 2009*, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratieve dossier gevoegd. In het kader van de asielaanvraag van uw partner B. D. werd eveneens een weigeringsbeslissing genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

Aangaande B. D.:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma, geboren in Obilic en bezit u de Kosovaarse nationaliteit. Een dertiental jaar geleden huwde u op traditionele wijze met B. E. (O.V 6.691.825). Samen hebben jullie vijf kinderen. Tijdens het gewapende conflict in Kosovo in 1999 vertrok u samen met uw partner naar Macedonië. Jullie werden er geregistreerd als vluchteling. Sinds het uitbreken van het conflict heeft u last van hoofdpijn. De arts in Macedonië vertelde u dat u migraine heeft. Als u hoofdpijn had nam u een pijnstillers die u kreeg van andere vluchtelingen. In 2010 kregen jullie een brief waarin vermeld werd dat jullie Macedonië dienden te verlaten. Jullie keerden terug naar Kosovo. Na een vijftiental dagen verblijf vertrokken jullie richting België alwaar u op 7 september 2010 asiel heeft aangevraagd. Ter staving van uw asielrelaas legde u een afspraakbevestiging met een Belgische arts neer.

B. Motivering

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag hoofdzakelijk steunt op dezelfde motieven die terzake door uw partner B. E., werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een weigeringsbeslissing genomen, die luidt als volgt: "Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient te worden besloten dat ik u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers niet in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uit informatie in het bezit van het Commissariaat-generaal blijkt dat Kosovo op 17 februari 2008 zijn onafhankelijkheid uitriep. De meerderheid van de lidstaten van de Europese Unie, waaronder België, erkende de onafhankelijkheid onmiddellijk. De grondwet van de Republiek Kosovo, die op 15 juni 2008 van kracht werd, stipuleert dat alle burgers van de voormalige Federale Republiek Joegoslavië die op 1 januari 1998 hun vaste verblijfplaats in Kosovo hadden, los van de huidige verblijfplaats, aanspraak maken op het Kosovaarse staatsburgerschap. Artikels 28 en 29 van de staatsburgerschapswet regelen de status van degenen die als rechtmatige bewoners geregistreerd zijn (legal residents) en van de burgers van het voormalige Joegoslavië die op 1 januari 1998 hun vaste woonplaats in Kosovo hadden (habitually residing). Iedereen die de voorwaarden vervult, geldt automatisch als staatsburger van de Republiek Kosovo. Volgens artikel 28 I moet iedereen die als "habitual resident" volgens UNMIK Regulation Nr. 2000/13 in het register van de burgerlijke stand geregistreerd werd, als staatsburger van Kosovo beschouwd worden (shall be considered) en als zodanig in een staatsburgersregister opgenomen worden. Aangezien u zelf verklaarde dat u bij uw vertrek uit Kosovo bij het begin van het gewapende conflict in 1999 geregistreerd stond op een adres in Kosovo, dient ook u bijgevolg als Kosovaars staatsburger beschouwd te worden. Bijgevolg dient ook uw vrees ten opzichte van Kosovo beoordeeld te worden. U verklaarde Kosovo in 1999 te hebben verlaten omwille van de algemene oorlogssituatie. In 2010 keerde u nog éénmaal voor een vijftiental dagen terug naar Kosovo maar u durfde er niet buiten te komen aangezien u bang bent van de Albanen. U vreest dat zij u bij een terugkeer naar Kosovo zullen verwijten dat u tijdens de oorlog bent gevlucht en u terug komt om te profiteren van de rust waarvoor zij gevochten hebben (CGVS p. 7-9). Hierbij dient vooreerst te worden opgemerkt dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het

Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is na de missie bevestigd door een continue opvolging van de situatie in Kosovo. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie en erna met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal tevens blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. EULEX en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelijkten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Deze gesprekspartners staan nog steeds in contact met het Commissariaat-generaal. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2011 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten. Voor wat betreft het feit dat u in Kosovo geen woning meer heeft aangezien uw huis volledig vernield is (CGVS p. 9) dient te worden opgemerkt dat dit een probleem is van louter socio-economische aard, dat als dusdanig geen verband houdt met de criteria bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. Hier kan nog aan toegevoegd worden dat de informatie van het Commissariaat-generaal bevestigt dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Hoewel de implementatie van dergelijke plannen niet altijd even efficiënt verloopt onder meer door beperkte budgetten en door een gebrekkige communicatie tussen de

verschillende Kosovaarse overheden die bij de uitwerking van de plannen betrokken zijn, blijkt uit de informatie tevens dat reeds meerdere kernaspecten ervan geconcretiseerd werden. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratieve dossier gevoegd." Voorts haalde u nog aan migraine te hebben naar aanleiding van de oorlog in Kosovo (CGVS p. 3-4). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u voor deze problemen geen toegang zou hebben tot de gezondheidszorg in Kosovo. Gevraagd of u bij een terugkeer naar Kosovo een arts zou kunnen raadplegen diende u het antwoord schuldig te blijven (CGVS p. 4). Bovendien legde u geen enkel begin van bewijs neer van deze gezondheidsproblemen noch van de wijze waarop u deze heeft opgelopen. Gelet op bovenstaande kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De afsprakennota uit België toont enkel aan dat u een arts wil consulteren naar aanleiding van hoofdpijn.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin 3 van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroepen verzoekers zich op een schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1 A(2) van het Vluchtelingenverdrag.

Verzoekers stellen dat hun asielaanvraag als coherent wordt beschouwd en dat algemene rapporten onvoldoende zijn om als individueel asiëldossier te kunnen dienen. Verzoekers verwijzen naar en citeren uit de 'Guidelines' van UNHCR van juni 2006 en november 2009, het jaarboek van Amnesty International van 2009, een rapport van OSAR van oktober 2009 en een rapport van human Rights Watch van oktober 2010. Verzoekers hernemen vervolgens hun asielrelaas en stellen dat het aanvankelijke vertrek uit Kosovo alles te maken had met de in het voorjaar van 1999 ontstane oorlog en de Nato-bombardementen doch dat het Commissariaat-generaal hieromtrent geen enkele vraag heeft gesteld. Verzoekers hebben vervolgens als ontheemden geleefd in Macedonië, hun vijf kinderen zijn er allemaal geboren doch niet geregistreerd. Het Commissariaat-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekers beoordeeld in functie van hun Kosovaarse nationaliteit. Het is echter een beetje cynisch vanwege het Commissariaat-generaal het woningprobleem in Kosovo te minimaliseren door het te laten deel uitmaken van de algemene economische malaise. Het woningprobleem komt immers steeds terug in alle rapporten van overheden en NGO's. Het volstaat niet om algemene rapporten te citeren die theoretische verbeteringsplannen van de Kosovaarse regering in de verf zet zolang de praktijk te velde zo schrijnend blijft als besproken door veel NGO's.

In een tweede middel vragen verzoekers in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 48/4.

2.2. De Raad stelt vast vooreerst vast dat hoewel dit een essentieel element is in iedere procedure verzoekers geen begin van bewijs neerleggen omtrent hun identiteit of nationaliteit en zij dienaangaande geen aannemelijke verklaring hebben. Verzoekers die beweren gedurende een tiental jaren als ontheemden te hebben geleefd in Macedonië waren volgens hun verklaringen onder meer in het bezit van een ontheemdenkaart of een 'oranje kaart' zoals zij deze in hun verzoekschrift benoemen. Ook deze kaart wordt niet voorgelegd zodat verzoekers evenmin aantonen als ontheemden in Macedonië te hebben verbleven. Zelfs indien zou worden aangenomen dat de verklaringen van verzoekers op waarheid berusten zodat ervan kan uitgegaan worden dat zij inderdaad de Kosovaarse nationaliteit zouden hebben dan nog kan het volgende worden vastgesteld. Verzoekers stellen de Albanezen te vrees die hen bij hun terugkeer naar Kosovo het verwijt zullen maken dat zij tijdens de oorlog gevlucht zijn en nu terugkeren om te profiteren van de rust waarvoor zij gevochten hebben. De bestreden beslissing wees er terecht op dat de situatie in Kosovo sedert het einde van de oorlog drastisch gewijzigd is. De uitgebreide informatie waarop de bestreden beslissing is gebaseerd en die toegevoegd werd aan het administratief dossier werd onder meer verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie die afkomstig is van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf, is na de missie bevestigd door een continue opvolging van de situatie in Kosovo. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. Het beleid van de Kosovaarse regering is bovendien gericht op integratie van de Roma bevolking en niet op discriminatie. De vrees van verzoekers het verwijt te zullen krijgen van andere Albanezen hun land te hebben verlaten gedurende de oorlog is louter hypothetisch en hoe dan ook niet zwaarwichtig genoeg om te worden gelijkgesteld met vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Waar verzoekers ten slotte stellen niet terug te kunnen naar Kosovo omdat hun huis er vernield is kan de commissaris-generaal worden bijgetreden waar hij stelt dit een probleem van louter socio-economische orde is dat geen verband houdt met één van de criteria van het Vluchtelingenverdrag noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt bovendien dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,...).

Verzoekers beperken hun verweer tot het louter herhalen van hun asielrelaas en het verwijzen naar algemene rapporten zonder evenwel de motieven van de bestreden beslissing op afdoende wijze te weerleggen. De door verzoekers bijgebrachte rapporten vermogen niet de bevindingen van de commissaris-generaal aangaande de situatie van de Roma in Kosovo te weerleggen. In tegenstelling tot wat de door verzoekers neergelegde rapporten in algemene bewoordingen voorhouden, kan er op grond van de informatie uit het administratief dossier die door het Commissariaat-generaal op het terrein werd ingewonnen bij diverse internationale actoren evenals bij vertegenwoordigers van de RAE zelf, niet worden aangenomen dat deze etnische minderheden niet over bewegingsvrijheid beschikken in Kosovo, noch dat deze minderheden geen vertrouwen koesteren in de daar aanwezige autoriteiten of dat een beroep op deze autoriteiten geen effect zou sorteren. De door verzoekers bijgebrachte rapporten bevatten bovendien eerder vaststellingen die algemeen van aard zijn waardoor zij zodoende geen afbreuk kunnen doen aan de omstandige en meer gedetailleerde informatie waarop de bestreden beslissingen steunen.

2.3. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER